

z úřední povinnosti, když byla pro něho povolena exekuce dražbou a prodejové řízení nebylo potom opět zrušeno. Že bylo prodejové řízení pro nárok věřitele Josefa H-a exekučním soudem povoleno, zjistilo napadené usnesení a dovolací stížnost tomu ani neodporuje. Míjí jen, že řízení toto, na den 30. března 1926 položené, bylo fakticky podle záznamu ve spisech exekučních dne 30. března 1926 následkem vyrovnacího řízení zrušeno. Ale v tom jest stěžovatelka na omylu. Nabyli-li věřitel Josef H., jak jest zjištěno napadeným usnesením, zástavního práva na svršcích dlužníkových, popsanych pod položkou čís. 26 a 29 zájemního protokolu, v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníkově, tu ovšem zaniklo podle § 12 vyr. řádu právo to zahájením tohoto řízení, tedy dne 30. března 1926. Nastal stav, o němž jest řeč v § 256 druhý odstavec ex. ř. Dlužník byl oprávněn navrhnouti zastavení dalších exekučních kroků. Ježto bylo, jak již uvedeno, na základě zástavního práva zavedeno řízení prodejové, tedy řízení na zpeněžení, mohlo toto býti podle § 12 (2) vyrovn. řádu zrušeno exekučním soudem, nikoli však z úřední moci, nýbrž jen na žádost vyrovnacího komisaře nebo na návrh vyrovnacího správce. To se však nestalo, jak vysvítá z exekučních spisů. Z poznámky výkonného orgánu jest ovšem patrné, že nebyla konána dražba ustanovená na den 30. března 1926. Tím však nebylo ještě zrušeno prodejové řízení věřiteli Josefu H-ovi exekučním soudem povolené, neboť k tomu bylo zapotřebí soudního usnesení, vydaného za uvedených shora předpokladů na základě předpisů § 282 ex. ř. Toho tu však není. Ježto pak, jak je zjištěno, bylo vyrovnací řízení dne 19. května 1926 zastaveno, oživilo tím okamžikem také zástavní právo věřitelem Josefem H-em na dlužníkových svršcích nabyté. Nebylo-li zrušeno, jak uvedeno, prodejové řízení povolené mu exekučním soudem, bylo již věcí soudu, by po zastavení vyrovnacího řízení postupoval dále podle § 272 ex. ř. nečekaje návrhu věřitele, jehož nebylo k pokračování v prodejovém řízení zapotřebí.

Čís. 7238.

Dlužník (výměnkář) může platně ujednat s vymáhajícím věřitelem, že se spokojuje s menšími ročními požitky z výměnku, než jsou stanoveny jako existenční minimum v § 330 ex. ř.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1927, R I 722/27.)

Soud první stolice zamítl návrh dlužníka, by byla zrušena exekuce zabavením jeho výměnku, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze sdíleti názor rekursního soudu, že přes dohodu ze dne 3. května 1924, jíž se povinný spokojil s částkou 300 Kč z požitků svého výměnku

a ostatek ponechal vymáhajícímu věřiteli na jeho vykonatelnou pohledávku, jest exekuci na výměnek povinného zrušiti jako nepřipustnou po rozumu § 39 čís. 2 ex. ř., ježto výměnek jest podle § 330 ex. ř. vzhledem k hodnotě ročních požitků pod 4.000 Kč a vzhledem k jeho nezbytnosti pro povinného z exekuce vyňat, předpis § 330 ex. ř. jest předpisem velícím a řečená dohoda bez právního účinku. Ohledně ustanovení § 330 ex. ř. není předpisu obdobného ustanovení § 293 ex. ř., podle něhož omezení exekuce stanovené v §§ 290 až 292 pro pohledávky v těchto §§ uvedené nemůže býti dohodou mezi dlužníkem a věřitelem vyloučeno neb obmezeno a podle něhož každé těmto předpisům odporující opatření postupem, poukazem, zastavením nebo jiným jednáním jest bez právního účinku. Proto dohoda ze dne 3. května 1924 není bezúčinnou a následkem toho jest exekuce na výměnek povinného co do části zbývající po srážce 300 Kč vymíněných pro povinného přípustna. Zamítl tudíž první soud návrh na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. právem a na dovolací rekurs vymáhajícího věřitele bylo toto usnesení obnoviti.

Čís. 7239.

Odevzdal-li věřitel dlužníku ještě před zahájením vyrovnacího řízení k vyrovnání dluhu složenky poštovní spořitelny, mohl jich dlužník použiti i k zapravení vyrovnacích splátek, leč že by si byl věřitel při uzavření vyrovnání výslovně vymínil, že mu tímto způsobem nesmí býti placeno.

Byl-li zmocněnec pověřen zastupováním ve vyrovnání dlužníka s tím, by »vykonal hlasovací právo a vše to zařídil, co se v této věci jeví býti potřebným a účelným,« byl též zmocněn poshověti dlužníku co do zapravení splátky vyrovnací kvoty.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1927, Rv I 490/27.)

Žalovaná firma se vyrovnala na 50%. Žalující firma, věřitelka ve vyrovnání žalovaného, domáhala se na něm zaplacení celé pohledávky, ježto žalovaná zaplatila vyrovnací splátku až 15. dubna 1926, ač byla splatna již dne 8. dubna 1926. Žalovaná majitelka firmy namítla, že v době její nemoci dotázala se její obchodní zřízenkyně plnomocníka žalobcova, kdy jest splátka dospělou, a že jí tento sdělil, že dne 15. dubna 1926. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o dovolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Dovolatelka vytýká, že soud procesní zjišťuje, že se placení první vyrovnací splátky opozdilo jen o týden. Zjištění toto jest prý nesprávné, poněvadž žalobkyně obdržela vyrozumění o zapravení splátky teprve dne 17. dubna 1926 a žalovaná, neobdrževši od žalobkyně k placení vyrovnacích splátek složenku, nebyla oprávněna platiti poštovní spořitelnou. Výtka tato je ovšem lichá. Uzavřením a potvrzením vyrovnání nepozbyla pohledávka žalující firmy za žalovanou povahy obchodní pohledávky a, odevzdala-li žalující firma žalované ještě před zahájením vyrovnání k vyrovnání dluhu